

den Tilstand er ikke normal, den bør man ikke bevare, tværtimod. Saa vist som man ikke kan nøjes med at have tusinde Organer for de enkelte Menigheder uden noget Fællesorgan, saa vist maa ogsaa Kirken, naar den føler Trang dertil, kunne tale gennem det Organ, som er befojet til at optræde paa hele Kirkens Vegne. Thi ellers vil Følgen kun blive Splittelse og Uenighed i Stedet for Sammenhold der, hvor netop fremfor noget Steds Sammenhold indenfor Befolkningen er af Vigtighed. Vi finde altsaa ikke, at dette kirkelige Udvalg, som efter Ministerens egne Udtalelser kun vil komme til at figurere paa Papiret, er fyldestgørende. Forholdet bliver i Virkeligheden det, at Menighedsraadene have vi, men der er ikke nogen som helst sikker Udsigt til, at vi faa en virkelig Forfatning, vi faa kun en Illusion, et Skin af en saadan.

Saa sagde den ærede Ordfører: Ja, men vi foretrække dog denne Illusion fremfor ingen Ting og fremfor at begynde paa bar Bund. Men min Opfattelse er tværtimod den, at naar vi begynde igen, begynde vi med en halv Ordning. Jeg minder uvilkaarligt om det bevingede Ord, som den forrige Konseilspræsident udtalte: Hvor meget bedre er ikke det halve end det hele! Det kan man ogsaa nævne her. Saa have vi et Menighedsraad, som er slaaet fast allerede gennem et Dusin Aar, medens vi have et Udvalg, om hvilket man kan sige, at det kun eksisterer paa Papiret, som den højtærede Minister sagde, medens man ikke har sørget for, at det kommer til virkelig Funktion. Men paa denne ensidige Ordning ville vi ikke være med til at bygge Kirkens Forfatning, og vi sige: Lad os saa hellere staa paa bar Bund. De, der ville have Menighedsraad, kunne faa det, naar vi saa faa vor Forfatning, og den have vi grundlovmæssig Hjemmel til at kræve. Lovgivningen har ved Loven af 1903 forudsat, at der skulde arbejdes hen til, at saadanne Forslag skulle gennemføres, men denne Forudsætning har man ikke opfyldt. Man har taget, hvad man ønsker, men man vil ikke give det, som skal være Vederlaget derfor. Derfor siger jeg, at skulle vi gaa med til en Forlængelse af Menighedsraadsloven, saaledes at vi faa Menighedsraad valgte for en ny Periode, maa vi ogsaa have en Sikkerhed for, at vi virkelig faa Forslag om en Kirkeforfatning forelagt, saaledes at de to Ting følges ad, at Menighedsraadene ikke faa en fast og sikker Eksistens, før det ogsaa er givet, at vi faa Forslag til en Forfat-

ningslov forelagt. Da vi ikke have nogen som helst Sikkerhed for dette, ville vi ikke udsætte os for, at vi efter de 6 Aars Forløb komme til at staa paa samme Maade som hidtil, saa at igen en Kultusminister kommer og siger: Vi maa have Forlængelse, vi have ikke faaet Lejlighed til at forelægge Lovene; den samme Historie ville vi ikke udsætte os for igen. Derfor sige vi, at vi her ville give Tid til at opfylde den Forudsætning, som var til Stede, da Loven blev given, og vil man ikke gøre det, vel, saa trække vi os fra vor Side tilbage, ligesom man er traadt tilbage fra Ministeriets Side. Saa begynde vi forfra.

Jeg tillader mig derfor at anbefale dette høje Ting at stemme for det Forslag, som er stillet af det Mindretal, hvortil jeg hører.

Ordføreren (Reedtz-Thott): Jeg forglemte, da jeg havde Ordet, at nævne, at der ved Lovens § 23 gives en ny Bestemmelse, der lyder saaledes: Af Statskassen udredes et Beløb af indtil 25,000 Kr. aarlig, hvoraf Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet dels yder Tilskud til Præstember, hvis Nettoindtægt er under 2,400 Kr., dels yder Alderstillæg til Præster, der i mindst 10 Aar have beklædt Embeder i samme Lønningsklasse uden at have kunnet opnaa Befordring til en højere Lønningsklasse. Jeg beder undskylde, at jeg ikke nævnedes dette før, hvad jeg jo burde have gjort, da det er en helt ny Bevilling, som er kommen ind i Loven. Vi have jo allerede i Forvejen en Bevilling til dette Formaal, idet der ydes Tilskud af de Penge, som ere oplagte i Stiftsmidlerne, til dette Brug. Efter de Oplysninger, som forelaa i Fjor, var der den Gang tilstrækkelige Midler til at udrede det Tilskud, der udkrævedes, men man ved ikke, om de nu ville slaa til, og det er derfor, at man har sat et Beløb af indtil 25,000 Kr., som kunde bruges i denne Anledning. Derved kan man nogenlunde afhjælpe de uheldige Forhold, som fremkomme derved, at der mangler en Præstekaldelses- og Præstelønningslov, idet man derved kan yde et Tilskud til Lønning af de Præster, som have siddet længe i samme Embede uden at have faaet en rimelig Forøgelse i deres Indtægter. Ogsaa dette Forslag skal jeg altsaa tillade mig at anbefale.

Formanden: 1ste Landstingsmand for 1ste Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.